

MAIKUU UNI

Heli Peets

2024 Pärnu

Sisukord

Eessõna **9**

VALU **11-66**

Ei leia oma südant 13

Liiga palju aega 14

Nutan, naeran, siiski elan 15

Mis on tunne 16

Elu tumedamal tunnil 17

Kaotatud võimalus 18

Mis on nendel huultel rahututel 19

Sügis 20

Miks olla 21

Sõnad, mida öelda ei tohi 22

Sind ei ole ilmsi siin 23

Mälestuste tuuled 24

Naeran jälle, elan varsti 25

Mind embab külm vihm 26

Miks põleb tuli 27

Iga minut, iga täna 28

Hoia minust kinni 29

Tingimustega armastus 30

Igatsev lohus 31

Toimetaja: Heli Hallik

Kaante kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Kaante pildid autori erakogust

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-02-3

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

<i>Ma ei tea, miks</i>	32
<i>Õo varjus nutsin eile</i>	34
<i>Olles nukk</i>	35
<i>Täna mõtlesin, miks vaikin</i>	36
<i>Ära mõtle, et oled üksi ses ilmas</i>	37
<i>Kallis</i>	38
<i>Vahel unustan unustada</i>	39
<i>Iga kord kui arvan</i>	40
<i>On loojumas päike</i>	41
<i>Miks ootame alati liiga kaua</i>	42
<i>Viirastus</i>	43
<i>Elu tumedamal tunnil</i>	44
<i>Vaid kildudes arm näib ehe</i>	45
<i>On nukker täna taevavõlv</i>	46
<i>Olen kui hulkur</i>	47
<i>Kirjutan kirja</i>	48
<i>Peidame end</i>	49
<i>Ühel päeval see tuleb</i>	50
<i>Ma ei näe ja koban pimeduses</i>	51
<i>Vahel kustume enne kui põlema saame</i>	52
<i>Vabaduse märkide allée</i>	53
<i>Embad mind kuuvalgel ööl</i>	54
<i>Ma kardan sind, tunne</i>	55
<i>Maailma lõpp mus eneses</i>	56

<i>Ma olin tume vari</i>	57
<i>Iga päev</i>	58
<i>Eikunagimaa</i>	59
<i>Sa oled ise oma hirmud</i>	60
<i>Mälestus</i>	61
<i>Võõrad</i>	62
<i>Õelda</i>	63
<i>Pole millestki hoida kinni</i>	64
<i>Olid, tulid ja läksid</i>	65
<i>Ma olen teeskleja</i>	66

VIHA **69-86**

<i>Masohhism</i>	71
<i>Miks ei või tunda nii nagu tunned</i>	72
<i>Elu räpane meri</i>	73
<i>21.05</i>	74
<i>Irvitades</i>	75
<i>Lööme käed</i>	76
<i>Tõeline vale</i>	77
<i>Tiirane valu</i>	78
<i>Hullumeelne raev</i>	79
<i>Ma ütlen jää</i>	80
<i>Millepärast</i>	81
<i>Keegi meist sõna ei võta</i>	82

<i>Tervitame tulevasi võõraid</i>	83
<i>Jätsid mind siia</i>	84
<i>Tunnete põrgu</i>	85
<i>Sa oled nõõriks mu kaela ümber</i>	86

LEPPIMINE 89-119

<i>Ühel päeval on ükskõik</i>	91
<i>Ja siis ma peatan end</i>	92
<i>On loojumas päike valgete tiibade rannal</i>	93
<i>Maailm enda najal nutta ei lase</i>	94
<i>Maailm ei lõpeta keerlemist</i>	95
<i>Õhtu kollases päikeses</i>	96
<i>Tõsta käed ja ela</i>	97
<i>Ära ütle, et tuled</i>	98
<i>Tõelisuus</i>	99
<i>Ei ole suuremat valu</i>	100
<i>Emban sind mõttes</i>	101
<i>Mina ja sina</i>	102
<i>Maailm oma päitsed lööb lauale</i>	104
<i>Ma tahan laulda laulu enesele</i>	105
<i>Kui süda kadus seest</i>	106
<i>Läbi suletud uste ma jooksen</i>	108
<i>Sügis</i>	109
<i>Külmus lukustab südameid</i>	110

<i>Me oleme sarnased</i>	111
<i>Kui astud ühe sammu</i>	112
<i>Eile väänlesin suurtes valudes</i>	113
<i>Tea, et tean nüüd</i>	114
<i>Ma ütlesin – olen tugev</i>	115
<i>35040</i>	116
<i>Taas üks pilkaselt pime öö</i>	117
<i>Ma olen alati olemas</i>	118
<i>Astudes uude päeva</i>	119

LAHTILASKMINE 121-127

<i>Allaandmine</i>	123
<i>Jää hüvasti põhjus mul naeruks</i>	124
<i>Armastus saanud põleva kuue</i>	125
<i>Pimedad oktoobrikuu tänavad</i>	126

LOOTUS 129-136

<i>Seisan valges kui mu juurde tuled</i>	131
<i>Kui peatub aeg</i>	132
<i>Võta mind nii nagu olen</i>	133
<i>Ma tahan lennata su tuulistes tormides</i>	134
<i>Armastus</i>	135
<i>Ma kevade hommik</i>	136

Eessõna

Olen tänulik minevikule, sest see vormis inimese, kes olen täna – tema väljakutsetele ja ilule, mis lahutamatutes osades moodustavad elukogemuse.

Mõnikord ma ei taha olla tänulik, aga sellest kasvab tänu hiljem ... Siis, kui olen valanud pisarad, kogenud viha, leppinud olukorraga ja lasknud asjadel minna, mis ei kannata jäämist. See on protsess, mida ei saa vangistada „valepositiivsuse maski taha”.

Asjadel peab laskma oma kulgu minna, jäämata ühesse või teise kinni, olles tunnete suhtes aus. Kõige tugevam olen siis, kui julgen olla ka hetkeks nõrk ja haavatav, sest nii saab voolata armastus sisse ja tulla uus kevad ja lootus.

Tean viimaks, et kui kogu maailm variseb kokku, siis sa näed, mis sul tegelikult on. Sealt on võimalik leida varju ja jõudu. Ükskõik, kui palju me armastust teistelt ka ei üritaks leida, on vajalik esmalt see enda seest nähtavale tuua.

Siin raamatus on kõik luuletused kirjutatud erinevate etappide alla, mida kogesin seoses armulembega. Iga protsess, mis meis toimub, sisaldab erinevate emotsioonide koosmõju: kogeme valu, viha, õnne, pettumust läbisegi.

„Maikuu uni” pealkiri tuleneb kevadisest armumise õhinast ja kergelt või ka raskelt sellest sõltuvuses olemisest, idealiseerides seda tunnet üle kõigest muust.

Ma olen alates 2007. aasta maist olnud selles sõltuvuslikus unelmas. Otsinud midagi, mis paneks mind tundma täielikuna. On olnud erinevad näod ja olukorrad, aga sarnased mustrid.

See on olnud imeline ja ka valulik teekond. Mida ma ei näinud, oli see, et ma olin juba „täielik” iseendana.

Loodan, et saate sellest raamatust toetust oma erinevate eluetappide ületamisel ja tunde, et te pole üksinda. Keegi on veel ...

VALU

*„Valu, mis mind endasse haarab
ja paneb unustama, kes ma olen.”*

Ei leia oma südant

*On põuest kadunud süda,
maailm jäästab pisarad.
Aralt püüan leida jälgi
kevadtuule sosinas.*

*Jää kõikjalt suland kevadeks,
minul jäätund lill on ehteks.
Naer on huulil kõige petteks,
aeg saab läbi uueks hetkeks.*

*Kõik kuumad pisarad
said külmund punaks põskedel.
Ütlemata sõnad end kandsid
maikuu õhtusse.*

*Pigistan pihku, läinud ta on.
Veetlus ning ilu, järel on tolm.
Kübemeid pillub, silmist lööb tuld.
Taas öödel kuud piilun,
kas näen taas und?*

*Kõik kuumad pisarad
said külmund punaks põskedel.
Ütlemata sõnad end kandsid
maikuu õhtusse.*

Liiga palju aega

Liiga palju aega
olen elanud sinu luules,
liiga palju aega
nutnud tähistaeva kuuldes.

Liiga vähe kestis hetk
kuni puu langes.
Sa taganesid, et
varjuda, pisarateta, kahtlev.

Möödus aeg,
astusin tänasesse.
Uskusid seda, et päev
oleks puuta koitnud meile?

Või puu oli süüdi,
et ta kukkus?
Kas sind oimetuks löödi,
tahe sodiks hukkus?

Ei, tahet polnudki
varrukast võtta.
Puud polnud ka,
selle mõtlesid välja.

Nutan, naeran, siiski elan

Ära usu, et oled kordumatu
maailmas, kus said endale näo,
mil ilu võib südamesse lüüa hoope,
mis udusulena kaob peost.

Vahel paneb su võlu mind nutma.
Sasin juukseid, mis pleekinud valgeks.
Kuhugi pimedasse nurka ruttan
ning ilustan valu helgeks.

Avan ukse, lasen su tuppa,
vallutama end unenägudes.
Elu mõistab mind kergelt hukka,
et vaid elangi elu teeseldes,
magades.